

Jacobus, de rechtvaardige

We beginnen met een tekst uit Marcus 6:3 waar iets staat over Jezus en zijn broers en zusters:

Is dit niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon. En behoren zijn zusters hier niet bij ons?

Jezus leefde voor zijn 30^e jaar een leven als timmerman in Nazareth. "Is dit niet de timmerman" staat er. Hij kende het leven van alledag: opstaan, eten, werken en weer thuis komen.

Hij groeide op in het gezin van Jozef en Maria en had vier broers en hij had ook zusters.

En er zijn twee halfbroers van Jezus, die later toen zij wedergeboren waren, een brief hebben geschreven namelijk Jacobus en ook Judas.

Toen Jezus zijn openbare bediening begon en o.a. boze geesten ging uitdrijven, dachten

zijn broers en zijn zusters, dat hij gek was geworden. We lezen dat in Marcus 3:20/21

En Hij ging in een huis; en er verzamelde zich weder de schare, zodat zij zelfs geen brood konden eten.

En toen zijn naastbestaanden dit hoorden, gingen zij heen om Hem te halen, want zij zeiden: Hij is niet bij zijn zinnen.

En hoe Jezus daarop reageerde, lezen we in Marcus 3:31/35

En zijn moeder en zijn broeders kwamen, en buiten staande zonden zij iemand tot Hem om Hem te roepen.

En een schare zat rondom Hem en zij zeiden tot Hem; Zie, uw moeder en uw broeders en uw zusters staan buiten en zoeken U.

En hij antwoordde en zei tot hen: Wie zijn mijn moeder en broeders? En rondziende over degenen, die in een kring rondom Hem zaten, zei Hij: Zie,

*mijn moeder en mijn broeders.
Al wie de wil Gods doet, die is
mijn broeder en zuster en
moeder.*

Later kwamen in ieder geval Jacobus en Judas tot wedergeboorte en Jacobus was zelfs een geziene oudste in de eerste christengemeente te Jeruzalem.

Er staat in Gal. 2:9 dat Jakobus, Cefas en Johannes daar steunpilaren waren. Deze Jacobus heeft een mooie en op de levenspraktijk gerichte brief geschreven en we gaan daarom nu naar Jacobus 1:1

*Jakobus, een dienstknecht van
God en van de Here Jezus
Christus, groet de twaalf
stammen in de verstrooiing.*

Eerst nog iets over Jacobus.

Uit historische documenten weten we dat Jacobus in Jeruzalem woonde en dat hij een tragisch maar glorieus levenseinde beleefde.

Na de dood van Festus, de Romeinse gouverneur waar in

het boek Handelingen ook over gesproken wordt en waar Paulus voor terecht stond, was er een gat van 2 maanden waarin er geen Romeinse gouverneur was.

Daarna kwam in het jaar 62 na Christus een zekere Albinus als Romeins gouverneur aan de macht.

In die 2 maanden, dat er geen Romeinse gouverneur was, zagen de joodse leiders van toen hun kans om de christenen aan te pakken en zelf de doodstraf te voltrekken.

In die maanden hebben ze Jacobus gevangen genomen en hem meegenomen naar het dak van de tempel. Ze zeiden zo ongeveer tegen hem: "nu verloochen je Christus, of we gooien je naar beneden".

Het antwoord en de uitroep van Jacobus was: "ik zie de Zoon des mensen komen op de wolken des hemels!" Dus gooiden ze hem er af.

Maar de tempel was niet zo hoog en hij overleed niet als

gevolg van die val. Zijn armen en benen waren gebroken maar hij leefde nog.

Daarna hebben ze hem gestenigd en we weten uit die historische documenten dat Jacobus toen dezelfde woorden heeft genoemd, die ook Jezus heeft genoemd namelijk:

"Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen".

Uiteindelijk kwam er iemand, die uit puur medelijden een groot stuk hout nam en daarmee zijn schedel insloeg, en toen stierf hij.

Toen zijn medegelovigen kwamen om zijn lichaam op te halen om hem een fatsoenlijke begrafenis te geven, waren ze verbaasd toen ze zijn knieën zagen, die normaal onder zijn mantel verborgen waren.

Ze keken naar zijn knieën die er uitzagen als de knieën van een kameel. Hier lag een man die veel tijd op zijn knieën had doorgebracht.

Jacobus had ook een bijnaam, namelijk Jacobus, de rechtvaardige. Hij ging vaak naar de tempel om te bidden en dan beleed hij de zonden van het volk Israël en dat zij Jezus verworpen hadden.

Toen Jacobus jong was ging hij, net als Jezus, vaak naar de synagoge. De rabbi's van toen hanteerden verschillende stijlen van preken.

Eén van de stijlen was dat ze door de synagoge liepen en "hardop liepen te denken" dat wil zeggen, onder het lopen deelden ze woorden van wijsheid uit, pareltjes zoals die in de Spreuken van Salomo opgetekend staan.

Die manier van preken noemen ze de *charaz*.

Op die manier heeft Jacobus ook zijn brief opgebouwd. Hij heeft niet één vaste lijn in zijn brief maar deelt als het ware "pareltjes van wijsheid" uit, de *charaz*.

Eerst Jacobus 1:2/3

2/3 Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt, wat gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt.

Die uitspraak van Jacobus verrast ons. Op het eerste gezicht lijkt het tegenstrijdig met onze gevoelens.

Jacobus zegt: je moet over je verzoeken en beproevingen geen klaaglied aanheffen of medelijden opwekken bij jezelf of bij anderen, maar je moet er een positieve houding tegenover aannemen.

De apostel wenst zijn lezers *geluk toe met hun verzoeken en beproevingen.*

Ondanks al die velerlei verzoeken mag u en ik als een blij en vreugdevol christen door het leven gaan.

Beschouw het als iets positiefs, geluk gewenst ermee en beschouw het als kansen.

Als ik geloof in nederlagen, dan heeft het geen enkele zin om die velerlei verzoeken voor enkel vreugde te houden. Hoe kan ik dan als een zwak mens geloven in overwinning?

Ja, die overwinning is er door Jezus Christus zoals staat in 1 Cor. 15:57/58

Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus. Daarom mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar.

Of, om met de woorden van Jacobus te spreken: houdt al deze verzoeken voor enkel vreugde, want de overwinning is door Jezus Christus.

Jacobus heeft niet één vaste lijn in zijn brief maar deelt als het ware "parels van wijsheid" uit, de *charaz*.

We lezen nog zo'n wijsheidsparel in Jacobus 1:14/15 waar staat:

Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de

zuiging en verlokking zijner eigen begeerte. Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij zonde; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort.

U weet wat een twee onder één kap woning betekent. Je hebt zelf je eigen huis en naast je woont de buurman die ook zijn eigen huis heeft, maar wel tezamen onder één dak.

Ons eigen huis daar leven wij als nieuwe schepping. We zijn wedergeboren en Christus is ons leven.

Echter, onder hetzelfde dak hebben wij iemand anders wonen en dat is ons vlees, waar geen goed in woont.

Worden wij verzocht, dan komt dat niet uit mijn gezindheid voort, maar uit de gezindheid van onze buurman.

De verzoeking dient zich aan. Maar door Christus in ons hebben wij daar geen boodschap aan.

Maar als wij de deur open doen en de buurman binnen laten, dan wordt de begeerte bevrucht en baart zij zonde.

Jacobus springt weer over naar een ander onderwerp, namelijk de tong.

Jacobus zegt dat de tong het lichaamsdeel is, dat het moeilijkst in bedwang te houden is. Dat is ook zijn eigen getuigenis, want hij schrijft in Jacobus 3:2

Want wij struikelen allen in velerlei opzicht; wie in zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man.

Hij schrijft: wij struikelen allen in dat niet alleen, maar hij voegt er ook nog aan toe: in velerlei opzicht. Dat is nog eens zelferkentenis!

Hij zegt niet: wij zondigen allen in velerlei opzicht maar wij struikelen allen in velerlei opzicht.

En hij wijst ons naar een einddoel wat hij zelf nog niet

bereikt had maar wat hij wel voor ogen had, namelijk: *wie in zijn spreken niet struikelt, is een volmaakt man.*

Jezus heeft gezegd in Math. 12:35 en 36

Een goed mens brengt uit zijn goede schat goede dingen voort, en een slecht mens uit zijn boze schat boze dingen.

Van belang is dus een goede schat in je hart te hebben. Daaruit kun je goede dingen voortbrengen. Die goede schat houdt verband met het woord van God en de Geest van God.

Maar Ik zeg u: van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld worden.

Jacobus zegt: je bent een goed christen als je altijd de juiste dingen kunt zeggen op het juiste moment en als je kunt zwijgen op het juiste moment.

Hij geeft in Jacobus 1:19 een nuttige en praktische tip, niet alleen voor christen maar die geldt voor ieder mens:

Weet dit wel, mijn geliefde broeders; ieder mens moet snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, langzaam tot toorn.

En hij schrijft aan het einde van vers 21: *neemt met zachtmoedigheid het in u geplante woord aan, dat uw zielen kan behouden.*

Dus als wij dit woord aannemen, lezen en in ons hart opsluiten, dan heeft het kracht in zich; kracht om onze zielen te behouden.

En dan nog springt Jacobus nog naar een ander onderwerp van wijsheid. Het is een troost voor de armen onder ons die b.v. in de werkeloosheidswet zitten of van de bijstand leven. Het staat in Jacobus 1:9:

Laat de geringe broeder roemen in zijn hoogheid.

En ook in Jacobus 2:5
*Hoort, mijn geliefde broeders!
Heeft God niet de armen naar
de wereld uitverkoren om rijk te
zijn in het geloof en erfgenamen
van het Koninkrijk, dat Hij
beloofd heeft aan wie Hem
liefhebben?*

Maar voor de mensen die vijf
appeltjes voor de dorst hebben,
zegt Jacobus in 1 vers 9: *Laat
de rijke roemen in zijn
geringheid.*

Maar rijkdom kan ook een
zegen zijn volgens Paulus in 1
Timotheüs . 6:18 als je met je
geld (1) weldoet en (2) rijk
daarmee bent in goede werken
en (3) als je vrijgevig bent en (4)
als je mededeelzaam bent.

Op die manier sluit je een
hemelse levensverzekering af
zoals in vers 19 staat:

*Waardoor zij zich een vaste
grondslag voor de toekomst
verzekeren om het ware leven te
grijpen.*

De brief van Jacobus is no-
nonsens christendom voor het

leven van alledag. Hij is vooral
geïnteresseerd in wat we doen,
niet in wat we zeggen.
Bijbelkennis is van weinig nut,
als we er niets mee doen.

Zijn brief is van groot belang
voor een ieder, die Christus wil
navolgen.